

ADVENTNÍ PŘÍBĚHOVÝ KALENDÁŘ

1

VLOČKA

Ilustrovala Elena Zemánková

Byl první prosincový den. Vzduch už zchladl tak, že všem dětem na školkové zahradě stoupala ledová pára od pusy, když dýchly před sebe. Všechny se už několik týdnů těšily na sníh. Každé ráno vyhlížely z okna, jestli z nebe už nepadají první vločky a natěšeně zdobily nástěnky v šatně obrázky sněhuláků.

Konečně je to tady!

Vysoko, vysoko nad školkou (až tam, kde se rodí sněhové vločky) se z velkých mraků začal sypat sníh. Velký oblak, který vypadal jako nebeská lehoučká peřina se vždy trochu zatřásl a poslal dolů na zem několik vloček. Mezi nimi i jednu obzvlášť krásnou. Vyklouzla z oblačné duchny a snášela se shora dolů. Jak padala, prohlížela si okolní vločky. Každá byla jiná. Bylo to kouzelné. Nenašla žádné, co by se shodovaly. V duchu jim dávala jména: Nádherná, Rotulka, Jemná, Vlnící, Třpytka, Lehoučká, Střapařanda, Elegantní, ... Sobě dala jméno Krásná.

A jak tak letěla dolů, všimla si, že letí směrem ke školkové zahradě.

„Ale nee,“ pomyslela si, „děti! O nich jsem slyšela. Udělají ze mě sněhovou kouli, sněhuláka nebo mě rozmačkají ve svých teplých rukách! To bude můj život buď až moc krátký anebo zmačkaný.“

Krásná vločka se vyděsila a snažila se kolíbat ze strany na stranu, aby dopadla jinak.

Uffff.

Podářilo se jí dopadnout na větev stromu hned nad zahradou vesnické školky. A protože několik dní mrzlo, nerozpustila se a mohla se kochat vším, co viděla. Byla spokojená. Sledovala děti běhat a skotačit, těšila se nad jejich smíchem a litovala ty, co zakoply a rozplakaly se. Stále také pozorovala, jak padají další vločky. Stále jim vymýšlela jména: Jiskra, Ledová královna, Chladnička, Zářící, Lesklá, ...

A najednou hned vedle ní (na tu stejnou větev) spadla další vločka. Hned hodila vyděšený obličej a nešťastně povídala: „Ale ne! To je mi ale smůla. Sem jsem vůbec nechtěla dopadnout.“

„Ale proč? Máš tu krásný výhled a můžeš toho spoustu vidět,“ divila se Krásná a hned si v duchu novou vločku pojmenovala – dala jí

jméno Bláznivá.

„Vždyť tady promrhám všechn svůj čas. Tady nikomu neudělám radost. Celou cestu z mraků dolů jsem se těšila na to, že ze mě bude třeba sněhová koule a zažiju smích dětských radovánek. Nebo že ze mě bude sněhulák! Anebo že mě nějaké dítě chytí do dlaně a bude sledovat, jak vypadám a vykouzlím mu tím úsměv na tváři.“

Hned na to začala Bláznivá vložka skákat po větvi až na okraj a HOP! Byla dole. Netrvalo dlouho a děti z ní začaly něco tvořit. Nebylo to hotové hned, ale už další den Krásná vložka poznala, že z Bláznivé a spousty dalších je sněhový dům! Nádherný, propracovaný, ... Bláznivé se splnil sen – dělala radost.

Krásná nad tím uvažovala... Co když sice celou dobu bude pozorovat zahradu a vše vidět, ale nikdy nikomu neudělá radost? Co když bude zbytečná? Najednou jí Bláznivá připadala spíš Moudrá.

A tak začala jednat. I Krásná vložka začala skákat na kraj větve a HOP! Byla dole. A byla šťastná, že mohla přinést radost a nepromarnila svou příležitost.

Víte, co z ní děti postavily?

2

NEŘÍŠE

Ilustrovala Eliška Dvořáková

Krajem plným kopců, lesů a horských říček právě projížděl pohledný rytíř na bílém koni. Udatný Frvoj projížděl městy i vesnicemi na svém koni Soríkovi. Pomáhali, kde se dalo. Měl zlaté srdce, bystrou mysl a pracovitě ruce.

Jednoho dne dojel až k podivné bráně. Byla to vstupní cesta do prapodivné země. V dřevěné celní budce seděl muž, pokývl k Frvojovi a povídá:

„Neměj dobrý den. Nechci od tebe žádný poplatek. Není to jeden zlatý.“

„No, fajn, když nechcete, tak já jedu dál.“ usmál se, pobídl Soríka a ujel rychle pryč. Celník se už totiž natahoval k němu, aby ho zastavil.

Frvoj jel dál a dál. Zastavil se u studny a poprosil starou ženu v šátku, zda by mu nedala napít ze džbánu. Usmála se a odpověděla:

„Ne. Nepij. A vůbec tě u nás nevítám. Tady se ti líbit nebude.“

Frvoj byl zmatený a nevěděl, co si myslet. Proto jel raději dál. Projížděl zrovna kolem hospody a tu ho napadlo, že se optá na podivné setkání na hranicích země i u studny. Vešel dovnitř a přisedl k prvnímu stolu.

„Zdravím vás, pánové. Povězte mi – co je tohle za zemi?“

„Tohle není NEříše. Nikdo tu nemluví hezky. Nikdo neříká jenom NE. Není to tak krátce. Neříši totiž neovládli nezlý nekniž.“

Ahaaa, pomyslel si Frvoj. Musím si odmyslet všechna NE, abych to pochopil. Zjistím, co se stalo. A tak poslouchal muže v hospodě dál.

„Nevládl tu nekniž Dobrota. Ale jeho bratr ho neschoval kdoví kam a nezaklel nás všechny. Nejde neříkat ne. Už jsme si nezvykli.“

Kolem prošel hostinský a pokývl směrem k Frvojovi: „Pivo?“

„Ne, děkuji.“

A hned před ním položil půllitr.

„Ale ne, já zapomněl,“ chystal se za hlavu Frvoj, „když řeknu, že nechci, on myslí, že chci.“ Otočil se k mužům u stolu a povídá: „Není to otravné? To se nikdo nepokusil Dobrotu najít?“

Ostatní kývali souhlasně hlavou: „Ne, ne. Nikdo. Ale neříká se, že

ho nikdo nenajde. V bílém nelese není jeskyně, kde ho nekniže rozhodně neschovává. Možná proto u jejího vchodu nehlídají vždy dva vojáci.“

Frvoje to hned nadchlo. V tomhle zmateném povídání to určitě nebude problém je překecat. Vzal nedopité pivo a vydal se tedy na svém koni Soríkovi k bílému březovému lesu, našel jeskyni a pomalu se přibližoval k vojákům.

„Zdravím, pánové! Nechcete pivo z místní hospody? Mám tu trochu. Určitě jste vyprahlí žízni.“

Oba vojáci se na sebe podívali a suše polkli. Oba začali vesele přikyvovat:

„Nechceme, nechceme!“

„Hmm, škoda. Vypiju si ho sám.“

Tedy, to má ale říz. V tomhle horku bodne.“

Vojáci na něj začali dorážet: „Nedej nám to pivo, jinak tě nebudeme kopím! Nehonem!“

„No jak říkáte. Nedám vám ho. Vypiju ho sám.“

„Neprosíme,“ žadonili, „vždyť mi tu nestojíme celé dny a nepijeme jenom vodu z nestudánky. Nedávej nám. Neprosíme.“

„Ale vždyť ano. Nebudu vám ho dávat,“ ujišťoval je.

Po chvíli ale říká: „Jsem já to ale truhlík. Pivo až tak nemám rád. Asi ho vyliju. To abych si mohl dát spíše vodu z té studánky.“

„Neeee!“ zakřičeli hned vojáci. „My ti vodu nedoneseme. Nestůj tady a nečekej. Hlavně pivo nenechávej tady.“

Oba rychle utíkali pro vodu. Frvoj samozřejmě splnil, co řekli – nestál a nečekal. Využil situace a vysvobodil z jeskyně knížete Dobrotu. Rychle oba nasedl na hřebce Soríka a pelášili k hradu. Kníže Dobrota svrhl svého bratra a v říši už bylo vždycky, vždycky dobře.

SNÍH SE SYPE, PADÁ Z NEBE,
VLOČKA LETÍ NA MĚ - I NA TEBE,
JSOU JAKO JEZDCI OSEDLANÍ.
JEDNU MÁM TĚDŠÍ NA DLANI:
"PODÍVEJ SE, MAMINKO,
JE JAK MALÉ MIMINKO."

PAMÁTNÍČEK

Ilustrovala Karolína Míchalová

Prosincové počasí přislibovalo pěknou pohodu. Petřík, Pavlínka + Prokop pelášili přímo přes potok. Poskakovali prosincovými příkopy. Probíhali posněženými pěšinkami. Pak pokračovali před pohovku prohrátého pokojíčku.

Petřík práskl promáčené ponožky přes památníček. Petřík, Pavlínka, Prokop posedali po pohovce, pustili pohádku.

„Propána! Potupa, ponížení, pohroma, průšvih,...“ provolávala Pavlínka, „památníček!“ plakala.

„Pavlíno, promiň,“ pohládl Pavlínku provinile Petřík, „ponožky promočili památníčkové připomínky? Promiň.“

Pavlínka plakala. Ponožky promočily památníček. Pejsek připomínal papouška, panda panelák, pekárna pastoušku, paraplíčko párek.

Prokop přemýšlel – proč pokazil Petřík památníček? Půjde poopravit? Půjde pomoci? Potěší Pavlínku pamlsek?

Pozitíří Petřík, Prokop poběhali po papírnictvích. Petřík pokoupil památníček pro Pavlínku, pastelky pro Prokopa. Prokop pak přemaloval pandu, pejska, pekárnu, paraplíčko.

„Potěší Pavlínku?“ přemýšleli.

Pavlince přinesli pivoňky, precizně překreslený památníček. Pavlínka památníček prohlížela:

„Pěkný, půvabný,“ pravila příjemně a pokračovala: „Pašáci!“

4

SVATÁ BARBORKA

Ilustrovala Marie Ivičičová

Bylo, nebylo... kdysi dávno žila v Nikomédii jedna malá holčička. Dali jí jméno Barbora. Její tatínek byl velkým nepřítelem všech křesťanů. Chtěl před nimi uchránit svou dceru a uvěznil ji do věže. Nic jí tam nemělo chybět. Barunka ale křesťankou byla a věřila v Boha.

Jednou když její tatínek odjel pryč, poprosila zedníky, aby do věže udělali tři okna – aby jí připomínala, že Bůh je ve třech osobách (Otec, Syn a Duch Svatý). Chtěla žít v Boží blízkosti.

Když se její tatínek vrátil domů, hrozně se zlobil. Dozvěděl se, že se Barbora nechala pokřtít. Zavřel ji do věže a chystal pro ni kruté tresty. Nechal ji zbičovat – Barbora ale byla statečná a myslela na to, že i Pána Ježíše bičovali.

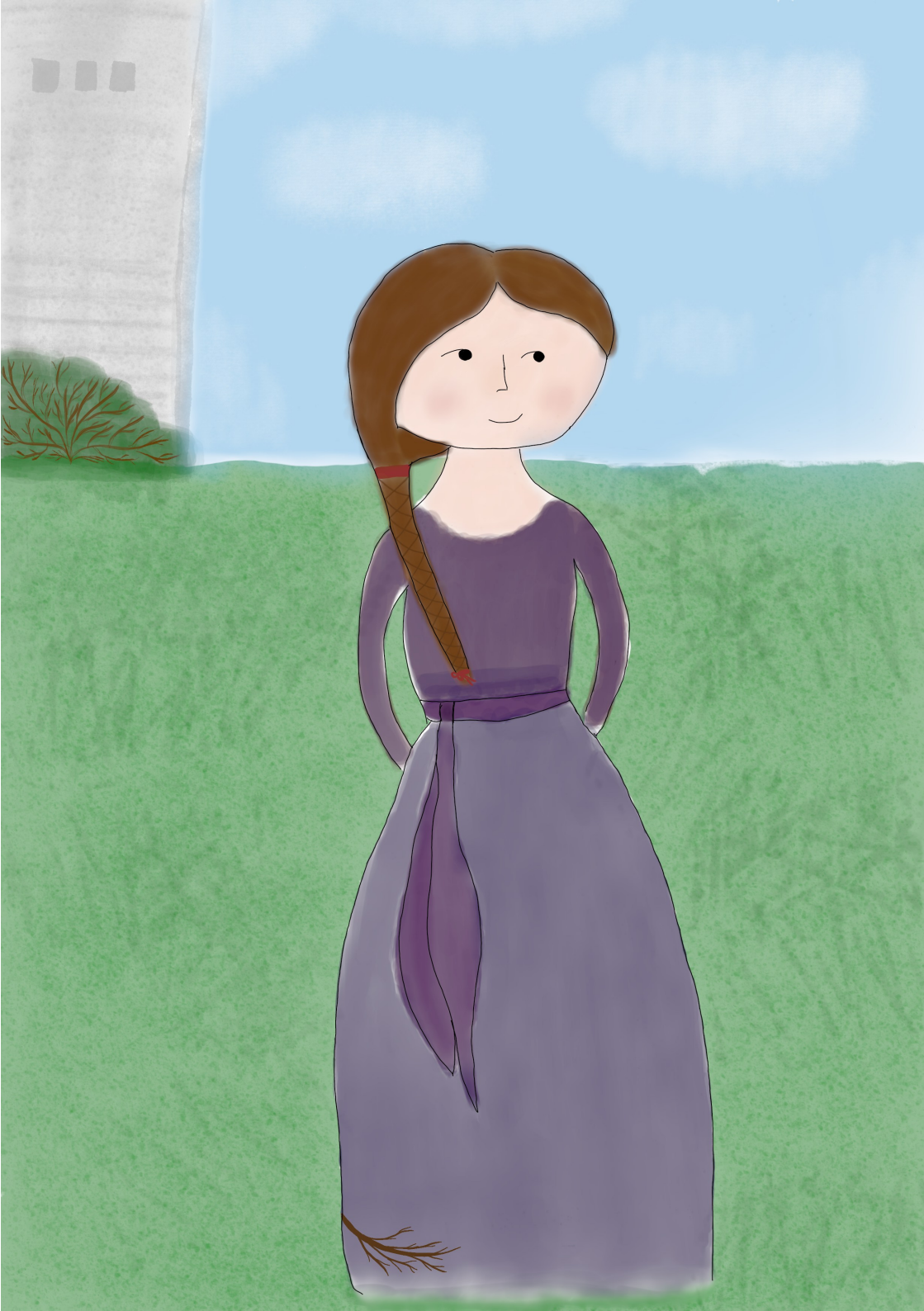
Druhý den se stal zázrak a na jejím těle zmizely všechny bolístky i rány. Nikdo ale nechtěl věřit, že ji uzdravil Bůh. Když se je snažila přesvědčit, jen je všechny rozzuřila, a proto ji trápili a mučili ještě krutěji.

Nakonec to dopadlo tak, že ji tatínek popravil.

V legendě se vypráví, že když ji odváděli do vězení, na šatech jí uvízla větvička. V den, kdy byla zabita, větvička vykvetla. A proto se v tento den trhají větvičky – hlavně mladá děvčata, která čekají, zda jim do Štědrého dne vykvetou. Větvičkám se říká „barborky“ – mají nám připomínat, že správně prožitý advent nás vede k síle od Boha, a že náš život s Kristem (Ježíškem) rozkvetne.

VÍŠ, ŽE...

Maruška tvoří a dělá spoustu úžasných věcí? Fotí, učí, maluje, šije kroje, vyšívá, peče,... Můžeš ji podpořit sledováním IG: @sedmi_laska

5

DĚSIVÉ ZVUKY

Ilustrovala Kateřina Ondřejová

Chrrrrrrrrrrroo. Lesem pokrytým zimní pokrývkou se ozývaly strašné, strašidelné zvuky.

Uáá-chrrrrrrrr-pšršrršíí. „Co se to děje?“ děsila se liška.

Hrrrrr-drrrrrrr-uuuuá. „Nezačíná bouřka?“ choulila se strachy veverka za pařezem

Chruuuuuuuuuuuuu. „Ale ne, už je to tu zase! Co je to za hrozný zvuky?“ zacpával si uši zajíček.

Chrrrrrrrr-pšršrršíí. „Co to jenom, propána, může být?“ strachovala se i malá sýkorka. Lesní zvířátka se děsila, co to vydává tak děsivé zvuky. Každý, kdo to slyšel, utíkal na palouček. Začal zvířecí sněm.

„Víte někdo, co to může být? Jak to vyřešíme? Bylo to zemětřesení?“ ptal se hlubokým hlasem jelen.

„Ne, ne,“ kroutila hlavou srnka, „země se vůbec netřásla. Já myslím, že někdo nám kácí les.“

„To určitě ne,“ švitořily sýkorky, „všechno jsme tu oblétly a nic neviděly.“

Chrrrrrrrrrrroo. „Už zase?“ udivoval se divočák, „Já mám strach. A vůbec, kde jsou ostatní zvířátka? Jezevec, medvěd a ježek.“

Hrrrrr-drrrrrrr-uuuuá.

„Huuuuuu,“ lekla se sova, „už to mám! Tys na to přišel, divočáčku. To bude medvěd – uložil se spolu s dalšími k zimnímu spánku. Ty strašidelné zvuky jsou chrápání!“

„Jak se ale zbavíme chrápání? Vzbudit ho nemůžeme – teď uprostřed zimy. Co kdybych do něj jemně kopnul?“ přemýšlel nahlas jelen.

„Kopnutí ne, to je moc kruté. Já bych ho jen trochu pošťouchl,“ navrhoval srnček.

Chrrrrrrrruuuuu-pšršrršíí.

„To jsou nápady,“ kroutily hlavou veverky, „stačí ho přeci jen pohladit. Aby věděl (i ve spánku), že ho máme rádi, že je náš kamarád. Tím ho uklidníme a bude zase sladce spát.“

Zvířátkům se tomu moc věřit nechtělo. Veverky ale vzaly vše do vlastních rukou a běžely medvěda pohladit. A bylo ticho... zabralo to.

A tak, milé děti, když u vás doma bude někdy chrápat medvěd, stačí ho jen pohladit.

6

VČERA CHODIL SVATÝ MIKULÁŠ

Ilustroval neznámý autor z konce 14.století

Včera k vám domů možná přišel Mikuláš, anděl a čert. Mikuláš má svátek ale až dnes. Víte, kdo to byl? Že ne? Tak se na to pojďme podívat!

Bylo, nebylo, ... kdysi dávno se v přístavním městě Patara narodil malý Mikulášek. Byl skromný muž, měl dobré a hodné srdce. Dobré skutky chtěl dělat tajně, aby to nikdo nevěděl. Určitě proto ani o všem dobrém, co udělal, ani nevíme.

V jeho městě se dostala jedna šlechtická rodina do krize. Otec neměl věno pro své tři dcery a chtěl už se uchýlit k hrozným věcem. Mikuláš mu ale tajně vhodil do okna měšec s penězi; bylo jich dost jako věno pro první dívku. Totéž udělal ještě dvakrát pro další dcery. Jednou, když zase plul lodí do Egypta, začala velká bouře. Námořníky přepadla úzkost a obavy; Mikuláš se pomodlil s důvěrou k Bohu a vše přestalo.

Když se při cestě z Egypta do Jeruzaléma zastavil ve městě Myra, zastavil se brzy ráno v místním kostele. Den předtím se tamější biskupové rozhodli, že pro toto město zvolí za biskupa muže, který první vejde do chrámu. A tak se Mikuláš stal místním biskupem. Sám si ale nepřipadal pro takovou funkci dost vhodný. Nakonec ale svolil a byl skvělým biskupem. Ostatní si brali jeho dobrý příklad a byl vzorem toho, jak milovat Boha i blízké.

O jeho životě se vypráví spousta legend: o tom, jak zachránil námořníka, který spadl do moře; o tom, jak pomohl námořníkům v zuřící bouři; o tom jak pomáhal, když měli lidé hlad; jak zachránil tři nevinné odsouzené vojáky. O Mikulášovi se píše, že byl pokorný a nikdy nevyhledával své vlastní uznání. Rozdával poučení, navštěvoval a těšil nemocné, vězně i zajatce. Dával jíst hladovým a byl ochráncem dětí, zvláště sirotků, vdov i všech lidí nevinně pronásledovaných. Vystupoval s laskavostí a mírností, ale za Kristovu víru statečně bojoval.

Když císař Dioklecián začal pronásledovat křesťany, dali Mikuláše do vězení, kde strávil několik let. Až když se stal císařem Konstantin Veliký, propustili ho a on byl pak znovu biskupem.

Mikuláš zemřel 6. prosince, proto si o něm povídáme právě dnes. Byl pohřben v kostele v Myře. Z jeho hrobu prý vytékaly dva prameny, které vracely lidem zdraví. Všichni Mikuláše považovali za svatého a velmi brzy tak byl uznán.

DLOUHÁ ZIMA

Ilustrovala Klára Sedláková

Byla tuhá zima. Delší než obvykle bývá. Zvířátkům v lese už pomalu docházely zásoby jídla, které si nastrádala na podzim. Pro malého zajíčka, který se usadil na kraji obory, to byla první zima. Nejdříve se mu sníh moc líbil. Teď mu ale způsoboval spíš trápení. V břiše mu hlady už několik dní kručelo a nožky ho zábly zimou. Hladově si hladil svoje chlupaté břicho:

*Nos červený od mrazu,
hlady já už sotva lezu.
Zima tuze dlouhá je,
snad se někdo slituje.*

A tak se vypravil na cestu hledat něco k snědku! Prošel celou oborou, kolem rybníka, přes jeden kopec, ... Když tu najednou vidí, jak se pod velkým dubem krčí malá zrzavá veverka. Hladově si hladila svoje chlupaté břicho:

*Nos červený od mrazu,
hlady já už sotva lezu.
Zima tuze dlouhá je,
snad se někdo slituje.*

„Ty už sis snědla všechny své nastrádané oříšky?“ ptal se soucitně zajíček, „Pojď se mnou. Něco spolu určitě najdeme.“ A šli. Prošli za dubovým stromovím, přeskočili malý potůček a vešli do lesa. Najednou něco zašramotilo v křoví. Divoké prase! Smutně si hladilo své ježaté břicho:

*Nos červený od mrazu,
hlady já už sotva lezu.
Zima tuze dlouhá je,
snad se někdo slituje.*

„Taky už nemáš, co jíst?“ ptali se zajíček s veverkou. Malý divočák jen hladově přikývl. „Tak pojď s námi. Něco spolu určitě najdeme.“ Procházeli lesem dál, kolem smrků i borovic, houštím i přes lesní palouček. Když tu najednou uviděli jezevce. Chudáček. Velký hlad ho musel probudit ze zimního spánku:

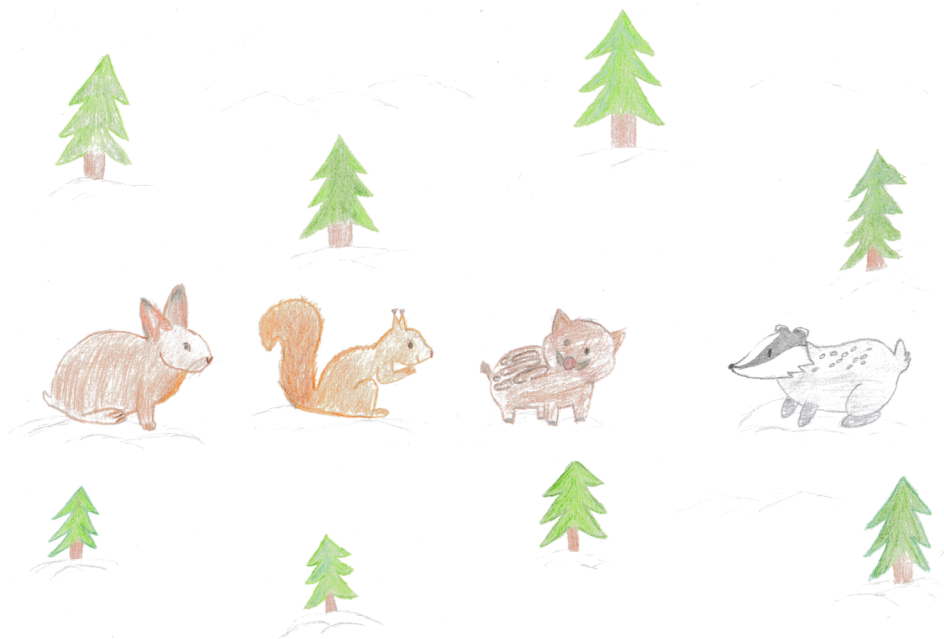
*Nos červený od mrazu,
hlady já už sotva lezu.
Zima tuze dlouhá je,
snad se někdo slituje.*

Zajíček, veverka i divočák na něj kývli: „Pojď s námi. Něco spolu určitě najdeme.“ Kličkovali mezi stromy, až dorazili na kraj lesa. Už se začínalo stmívat. V dálce uviděli malou osamělou chaloupku. V okně se svítilo a z komína se kouřilo. Zvířátka se přiblížila ke dveřím a zaklepala na dveře.

Ťuk, ťuk.

V chaloupce bydlel hajný. Měl zvířata moc rád. Když otevřel dveře a uviděl smutné oči zajíčka, veverky, divočáka a jezevce, hned pocho-pil, že musí mít obrovský hlad. Tahle zima byla dlouhá i pro něho. Vzal je dovnitř a hned jim každému nachystal něco k snědku: zajíčkovi ze-le-né byliny, veverce hrst oříšků, divočáku košík kaštanů a bukvic, jezevci trochu hub a vajec. A moc jim chutnalo.

8

SAŇKOVÁNÍ

Ilustrovala Klaudie Janečková

„Staníku, slibovals sáňkování! Sníh se stále sype, sněžení sílí,“ sdělovala sličná sestřička Sofinka.

Standa seběhl schody, snesl sáňky. Sestře slib samozřejmě srdečně splní.

„Skvěle, skvěle,“ skákala Sofinka.

Standa se Sofinkou skotačili – směr sáňkování. Super sníh sjedou superrychle. Standa sestru svíral. Sjížděli spolu. Spořádaně. Sourozenci se spokojeně smáli.

„Smím sjet sama?“ smlouvala Sofinka.

Standa skuhral – slíbil se starat. Sáňky sjíždí serpentiny superrychle. Sofinka smutněla. Slzu setřela statečně.

Standa se sekundu stočil stranou. Sáňky stály samotné. Situace svést se sama. Sofinka se smála. Sedla, strčila sáňky – sjede sníh.

„Super!“

Sníh se sypal, schoval stočenou serpentinu. Sofinka se smýkala, sténala. Sáňkama sbírala sněhuláky, skoro srazila strom, svezla se skrz smrčinu, shodila schránku slečny Simony, srazila slepici, sestřelila sochu spoluobčana.

„Stop! Stop!“ soptil Staník. Sledoval sáňkovací skázu.

Sofinka se sáňkami střemhlav sjížděla směr starý statek. Stačila se skočit. Skutálela se.

Sáňky sestřelily statek. Sesypaly se.

Sofinka se sbírala skoro statečně. Sténala, skuhrala, stěžovala si ...

Staník sice soptil, Sofince samozřejmě setřel slzy. Spadl stres. Sesbírali sestřelené sáňky. Staník snadno sestru svezl. Společně slavili sáňkování. Sušili se. Snědli sendviče se salámem.

Strávili spolu skvělé sourozenecké sáňkování.

PADA SNÍH, BÍLÝ SNÍH,
VŠUDE SLYŠÍM DĚTSKÝ SMÍCH.
ZA OKNEM DOPIS PRO JEŽÍŠKA,
V OČÍCH JISKRA NADĚJE,
BUDOU DÁRKY, NAPAPANÁ BRÍŠKA
NEŽ SE ČLOVĚK NADĚJE.

INDIÁN MLUVÍ CÍ OREL

Ilustrovala Šarlota Jurenková

Podle církevního kalendáře slaví svátek svatý indián – Juan Diego [čti: Chuan]. Dnes si ho připomínáme proto, že právě 9. prosince se poprvé potkal s Pannou Marií. Ale pěkně popořádku...

Bylo, nebylo... kdysi dávno se v Mexiku v jedné indiánské osadě narodil malý chlapec. Dali mu indiánské jméno Cuauhtlatoatzin. To znamená „ten, který hovoří řečí orla,“ dalo by se mu tedy říkat

„Mluvící orel.“ Jako správný indián se učil, jak vést boje, a jak zajmout nepřítele. V dospělosti se oženil s Indiánkou Malintzin - "ctihodné pastvisko".

V jeho kraji začal působit řád františkánů. Mluvící orel za nimi docházel a brzy přijal křesťanství a učil se o Bohu. S manželkou se dal pokřtít a zároveň přijal nové jméno Juan Diego a jeho žena jméno Marie Lucie.

Po pěti letech jeho žena těžce onemocněla a zemřela. Juan se pak přestěhoval ke svému strýci a každou sobotu a neděli se bosý vydával přibližně na tříhodinovou cestu na mši svatou. Bylo mu 57 let, když takto brzy ráno vyšel i 9. prosince. Toho dne uslyšel u návrší Tepoyac lahodný, nezvyklý zpěv. Prvně si myslel, že to zpívají ptáci, ale najednou uslyšel své jméno. Na návrší pak našel velice krásně oděnou dívku a užasl nad její září i půvabem. Představila se mu jako Panna a Matka pravého Boha. Řekla mu, že touží po tom, aby v místě, které mu ukázala, byl postaven chrám. Slíbila, že v něm bude pozorně naslouchat pláči lidí a v jejich nouzi a tísní jim bude přinášet úlevu. Krásná dívka ho proto poslala za biskupem. Biskup ho vyslechl, ale Juanova

slova se mu zdála nedůvěryhodná. Chtěl, aby přišel ještě jednou, že si zatím vše promyslí.

Juan se ještě ten den vydal na místo, kde se mu ukázala krásná paní, aby si Panně postěžoval a poprosil ji, aby místo něho poslala někoho vhodnějšího, kdo by to zařídil. Ona však měla důvod vyvolit si právě jeho. Vydal se tedy v neděli za biskupem znovu. Biskup mu stále moc nevěřil – chtěl po něm nějaké znamení. Nahoře Juan Matce Boží přednesl biskupův požadavek. Řekla, aby další den přišel pro znamení.

Když ale Juan přišel domů, zjistil, že jeho strýc je vážně nemocný. Sám doktor už byl nemocný. Strýc si moc přál jít ještě ke zpovědi, proto se Juan ještě v noci vydal pro kněze. Hodně spěchal, a proto se chtěl vyhnout kopci, kde se mu zjevovala Maria, vydal se tedy cestou níže. Maria mu ale zastoupila cestu. Ujistila ho, že se nemusí bát o strýce, že na svou nemoc nezemře. Juan jí uvěřil a opravdu se tak stalo.

Maria ho poslala pro květy na vrchol, kde rostly jen kaktusy. Přesto tam natrhal překrásné vonící kastilské růže i jiné květy, které měly posloužit biskupovi jako znamení. Nebylo to ale jediné znamení – dalším byl Juanův plášť, na kterém se před biskupem objevil zázračný obraz! Biskup mu uvěřil a stavbu povolil.

Od dokončení chrámu "Paní nebes" se Juan Diego (původně Mluvicí orel) s velkou láskou a zbožností staral o tento malý kostel jako kostelník a přicházejícím poutníkům vyprávěl o svém setkání s Pannou Marií. Jeho životní silou byla eucharistie. O svatyni pečoval do konce života.

„BUDEŠ MÍT, DĚVČE, SYNA!“
OZNAMOVAL ANDĚL ZVESELA.

„JSEM POSEL BOŽÍ, NEJSEM ZE SNA.“
MARIA UŽASLE VŠEMU UVĚŘILA.

„NEMĚJ VŠČITEK Z ŽÁDNÝCH VIN,
TO DÍTĚ BUDE BOŽÍ SYN.
VŠEM NĀM VYTŘE ZRAK,
CO TO BUDE ZA ZÁZRAK!“

10

ZAKOPANÁ HŘIVNA

Ilustrovala Martina Vojtová

Malý Šimonek se vracel ze školy domů. Dneska dostal jedničku z hudebky. Uměl odjakživa krásně zpívat. To bylo jeho! Vracel se zrovna kolem babiččiny chaloupky, když tu ji uviděl plakat na lavičce. Nechtěl si kazit svou dobrou náladu plačící ženou, a tak zrychlil krok. Babička ho ale hned zarazila a říkala:

„Šimonku, já mám dneska strašně špatný den. Všechno se mi jenom kazí. Buchty jsem spálila, pohled od tety mi spadl do záchodu, rozbil se mi můj oblíbený hrneček a ještě mi vynadala pošťačka. Až mě to rozplakalo. Šimonku můj zlatý, zazpívej mi kousek nějaké písničky. Prosím. Vždycky mi to zlepší náladu.“

Malého Šimona to ale rozzlobilo. Vždyť on má ze zpěvu jedničku. Měl by trénovat, aby byl slavným a měl velký vliv. Proč by měl plýtvat svým talentem jen tak. Pche. To teda ani náhodou... Šimona to tak rozčílilo, že začal na babičku vyplazovat jazyk a posměšně zpíval: „Bla, bla, blablabla.“ Rukama máchal okolo sebe, aby babičku naštvál. A jak tak poskakoval, najednou se to stalo!

Bum! Křach! Bác!

Malý Šíma padal na záda dolů. Padal a padal. Jakoby zem zmizela.

Najednou ležel na hlíně, mezi shnilými šlupkami banánů, suchým mechem a roztrhanými knihami. Blížil se k němu podivný mužík. Byl velký, ale přitom celý shrbený, schoulený, měl vrásčitou tvář a klepající se ruce.

„Kde, kde to jsem?“ děsil se Šimonek.

Vrásčitý muž jen pokynul dlouho paží, aby šel za ním. Hlavou pokývl směrem na nápis: ŘÍŠE ZAKOPANÝCH HŘIVEN.

„Zakopaných hřiven? To je divné slovo? Co jsou to hřivny?“

„Tady najdeš všechny nevyužité dary a talenty,“ zachrchlal muž, „je tu zkrátka všechno, co někdo promrhal. Tyhle noty a houslové klíče jsou nevyužité dary hudební. Zpěváci, kytaristi, bubeníci... co hráli jen pro sebe a svou slávu. Tady tyhle nitě a látky – to sem propadlo mnoha ženám, které mohli šatit blízké i potřebné, šít šaty, klobouky nebo kalhoty. Ale nechtělo se jim. Tady ty pytle a truhlice peněz jsou

bohatých lidí, kteří si ale nechali své peníze jen pro sebe a nedarovali ani minci potřebným. A tady ty štětce a pastelky – ty mohly sloužit malířům pro to, aby kouzlily radost svými obrazy. A psací pera spisovatelů, hrnce kuchařů a maminek. Jsou tu sklenice plné milých slov, které nikdo nepoužil. Jsou tu ruce, které měly objímat, nohy, které měly přispěchat na pomoc i na radost.“

Šimonka to trochu vyděsilo. Hned pochopil, proč tam zůstal. On má pravděpodobně dar zpívat a těšit hudebním talentem. Ale zneužil ho a posmíval se. Je tu za trest.

„Jak to mám napravit?“ plakal zoufale Šimonek.

„Musíš si nabrat kromě svého hudebního talentu další dvě věci. Všechny tři musíš třikrát využít, než zapadne slunce.“

„Ano, ano!“ křičel nadšeně Šíma.

Vzal si houslový klíč (ten byl jeho) a nabral si navíc textařskou tužku, aby si mohl písničky sám psát. A k tomu ještě objímající ruce. Najednou ho něco zasvědilo na patě a on vystřelil vysoko do vzduchu!

Najednou stál zase ve škole. Rychle vzal tužku a začal vymýšlet písničku. Vracel se domů a cestou potkal babičku, jak sedí na lavičce a pláče. Všechno mu vypověděla jako prve. Ale Šimonek místo toho, aby se posmíval, vzal papír z kapsy a začal zpívat písničku, kterou složil rychle v šatně. Nakonec babičku pevně objal.

„To jsem vymyslel pro tebe, babi.“

Babička měla hned lepší nejen den, ale celý týden! Šimonek složit ještě jednu písničku pro mámu a tátu a jednu pro malou sestřičku. Všechny objal. Měl splněno. Třikrát použil každý ze svých darů.

Když další ráno vstal, nebyl si jistý, jestli by neměl využívat dary každý den třikrát. Platilo to jen na jeden den nebo na všechny? Nevěděl. Ale nechtěl se dolů do té zakopané říše dostat znovu. A tak už po celý život využíval dary naplno – nejvíc co to šlo. Nikdy se nestal slavným zpěvákem. Ale udělal šťastnými stovky, stovky lidí. Každý den.

VÍŠ, ŽE...

Mart'a napsala dvě knihy:

Modrotisková pohádka a Tanec mezi

lusky pomerančovníku? Podpořit ji můžeš

i sledováním IG: @wau.dru_amateur

Více její práce najdeš taky na: waudru.myportfolio.com

11

SVĚTOVÝ DEN DĚTSTVÍ

Ilustrovala Simona Brejchová

Chci, aby měly všechny děti svůj **DOMOV**,
aby když prší, měly vždycky střechu,
každý domek ať má okna, dveře i komín hotov.
Ať na ulici nedělá žádné dítě neplechu.

Chci, aby měly všechny děti **RODINU**,
aby měly blízké osoby – mámu i tátu,
aby je někdo mohl objímat co hodinu.
Ať žádné dítě nezažívá žádnou ztrátu.

Chci, aby všechny děti znaly **SMÍCH A RADOST**,
aby měly dětství – krásné a spokojené,
aby vždycky měly her, úsměvů a naděje dost.
Ať žádné dítě není smutné a týrané.

Chci, aby děti měly vždycky **CO JÍST A PÍT**,
aby netrpěly hladem a žízni,
aby věděly, kam pro vodu si jít,
jídlo, ať mají v každé nepřizni.

VÍŠ, ŽE...

Síma nejen že tvoří, maluje a hoří
láskou ke knihám, ale je i učitelkou
v mateřské škole a zároveň pořádá nejruž-
nější programy pro děti.

Chci, aby mohly mít děti **VZDĚLANÝ**,
aby je ve škole připravili na život a práci,
aby je jednou živilo poctivé pracování.
Ať díky škole nejsou žádní hlupáci.

Chci, aby měly děti dobré **KAMARADY**,
co si s nimi budou hezky a dobře hrát,
ať se mají mezi sebou všechny rády,
nikdo nikomu neboří z písku hrad.

Chci, aby měly děti **NADEŽI**,
aby ty, co něco z tohohle nemají,
potkali lidi, co budou raději
když milé dětství jim nechají.

12

Z ŘÍŠE SNŮ

Ilustrovala Václava Rosecká

Od stropu dolů, od země až vysoko nahoru – plné police ve skladu rekvizitáře snů. Najdete tu vše, o čem se vám může jen zdát. Doslova. Každíčká věc, co se vám objevila ve spánku v mysli, nejprve ležela tady v tomto regálu. Starají se o ně místní snový rekvizitáři. I staříčký Rafaelo. Má dlouhý bílý vous od brady až k patě – jemňoučký jako cukrová vata.

Bylo zrovna 12. prosince pozdě večer a Rafaelo běžel za vedoucím snového provozu. Seděl za tmavým dřevěným stolem.

„Průšvih, stal se průšvih,“ křičel Rafaelo za běhu, „došly mi sněhové vločky! Dával jsem je pravidelně dětem do snů, protože už je skoro polovina prosince a ony si nemohly žádný sníh užít.“

„A jejda,“ vyjekl vedoucí, „to je vážný problém. Ale víš, čím je to chyba? Tvoje. Nemáš vločkama plýtvat!“

„Ale já chtěl přece jen udělat dětem radost,“ obhajoval se Rafaelo a nervózně si hladil jemný vous, „copak já můžu za to, že ještě tuto zimu nesněžilo? Vždyť já neměl příležitost obstarat nové vločky, když nikde nejsou.“

Vedoucí snového provozu se jen zamračil a ukázal rukou ke dveřím. Rafaelovi bylo jasné, že to musí vyřešit sám. Celou cestu zpět ke svému regálku přemýšlel, jak to vyřešit. Zrovna když procházel kolem úseku PREKÉRIE, uviděl tam plný koš vloček. Nenápadně se rozhlížel doleva, doprava. Nikde nikdo. Roztáhl svoje dlouhé vousy a nenápadně si pod ně schoval jednu vločku. Ještě jedna holčička nemá sněhový sen.

A protože ještě byla noc, rozhodl se holčičce poslat vločku do snu. Ale ouha! Milé děti, nikdy neberte nic z Prekérie. Kde je prekérie, tam je problém. Holčičce se začaly zdát noční můry – hrozivý zlý sněhulák, sněhová bouře, vítr, ... a spousta dalších hrozných věcí, o kterých vám tu nechceme vyprávět. Nejhorší bylo že sám Rafaelo nevěděl, co s tím – tohle se mu ještě nestalo.

Rozběhl se tedy ke spící holčičce a hladil ji po tváři, aby se uklidnila. Vyděšeně otevřela oči a po tvářích jí tekly slzy. Rychle si klekla,

PREKĚŘIE

sepjala ruce k modlitbě a šeptala:

„Ježíšku, prosím, pošli nám hodné vločky. Dobrý bílý jemný sníh. Prosím, Ježíšku, pošli nám předvánoční dárek. Pošli nám sníh.“

A v tom ...

... začalo sněžit.

Ježíšek zahnal chmury.

Rafaelo rychle využil situace – posbíral si plný koš hodných vloček do svého regálku. Nebojte, pro děti jich zbylo ještě Habaděj!

Rafaelo byl moc vděčný malé holčičce a za to jí už vždycky posílal jen a jen dobré a milé sny.

KAŽDÝ ČEKÁ NA VANOCE,
NEJKRÁSNEJŠÍ SVÁTKY V ROCE.
PROČ ALE UKLÍZÍ SE DŮM A POKOJE?
PROČ NEČISTÍME SVOJE ROZBROJE?
MĚJME VŠECHNY HROZNĚ MOC RÁDI!
ABY POCHVÁLIL NÁS JEŽÍŠEK V RAJI.

13

SVATÁ SVĚTLUŠKA

Ilustrovala Jarmila Adamcová

Bylo, nebylo... kdysi dávno se na ostrově Sicílie narodila malá holčička. Dali jí jméno Lucie. Tohle jméno je hodně zajímavé. Pochází z latinského slova lucis – to je světlo. Lucie je tedy stejné jméno jako třeba Světлана. Podle ní se jmenují i skautské světlušky (nejmladší členky skautu), které se snaží být vzorem pro lidi okolo sebe - právě podle holčičky Lucie, o které si budeme povídat.

Už jako malá holčička obdivovala Pána Ježíše a rozhodla se, že se nikdy nevdá a bude následovat to, co učil. Její maminka Eutychie to ale vůbec nebrala vážně. Měla pro Lucinku vybraného bohatého ženicha ze vznešené rodiny.

Lucie se za celou situaci, která ji trápila modlila. Prosila svatou Agátu o pomoc. Její maminka byla navíc nemocná. Lucie ji tedy přesvědčila, aby se vydali na pouť – právě ke svaté Agátě. Nenechte se ale, děti, zmást, pouť neznamená, že byli na kolotočích a houpačkách. Pout' znamená putování. Lucie s maminkou tedy putovaly dlouhou trasu ke svaté Agátě.

Jednou v noci se zdál Luce sen. Zjevila se jí v něm svatá Agáta. Řekla jí, že se její maminka uzdraví a že ji ještě navíc přestane nutit ženicha, kterého nechce. Prozradila jí ale také smutnou zprávu – že Lucie bude mučednicí. Víte, co tohle zvláštní slovo znamená? Mučedník je člověk, který zemře kvůli své víře (třeba že ho někdo zabije kvůli tomu, že věří Pánu Ježíši).

A přesně tak, jak jí ve snu Agáta řekla, se stalo. Její maminka se uzdravila a přestala trvat na tom, aby si vzala toho vznešeného ženicha. Lucka

měla radost. Dokonce se rozhodla chudým lidem celé své věno (všechnen majetek, který měla dostat po svatbě).

Radost ale neměl odmítnutý ženich. Zlobil se a chtěl se pomstít. Nechal dát Lucii před soud a chtěl, aby ji potrestali. Stalo se pak tak, jak jí řekla ve snu svatá Agáta. Lucii mučili, trápili až nakonec zemřela jako mučednice.

Stala se z ní svatá Lucie. Dnes má svátek.

VÍŠ, ŽE...

Jarmilka maluje, vyrábí a tvoří
krásné věci nejružnějšího druhu?
Podpořit ji můžeš sledováním IG:
[@majova.dilna](#)

14 VOČOVĚ

Ilustrovala Tereza Janečková

Na úpatí modrozeleného pohoří
je městečko, co deset má věží.
Deset věžiček a deset domečků,
devět v údolí, jeden na vršku.
Všech devět domečků zahalila zlost,
problémy, strasti – všichni jich mají dost.
O, dříve to bylo veselé městečko, panečku!
Každý se radoval, podělil se vším ze svého ranečku.
Čím se ta radost vytratila nikdo neví,
každému se to divným jeví.
Jen vzpomeňme na dům na kopci.
Desátý domeček vyhnul se zlému lovcí.
Bydlí tu prapodivný staříček.

Jedno krásné ráno, hezčí než ty jiné,
vykouzlilo v trávě kapičky rosy, celé stříbrné.
Stařík probudil se hned, co slunko vykuklo,
jen co promnul si oči, za dveřmi něco houklo.
Trochu se lekl a trochu se bál,
sice nevyjekl, ale do ruky si paličku vzal.
Plížil se opatrně ke svým dveřím:
"Jsi-li zloděj nebo vrah, tak tě udeřím!"
Křičel stařík vystrašený.
Nevěděl, ...
co ho čeká za překvapení.

Za dveřmi seděly dvě malé chlupaté kuličky.
Ani ne jako medvědi, ani jako lasičky.
Byli to prapodivní tvorové,
dnes už je skoro nikde nenajdeme.

Vočové jsou jedinečným, lesním druhem
- moudrost kdysi rozdávali každým krokem.

Stařík znal ty dávné legendy,
veděl, že Vočové dají dobré rady.
Schoval tedy hned svojí paličku,
podrbal si svoji plešatou hlavičku
a směle Voče pozval do domku.
Vyzvídal, co nesou za novinku.
Vočové však byli proti tomu -
že prý musí z kopce dolů.

A tak přišli do vesnice ke kašně.
"Jémine, tady to vypadá strašně!
Dříve se tu zpívalo a každý si povídal,
kam kdo radost odtud dal?"

Bankéře posedla obrovská touha
- být bohatý a mít peníze. Ale ouha!

Nevěstí to nic dobrého,
když bankéř neslouží lidem,
peníze krade s ledovým klidem.

Vinař se rozhodl najít pravdu pravdoucí,
nějaký hlupák mu řekl lež věru špatnoucí,
že pravdu najde ve víně.

Kdo mu to poradil, ten je na vině.
Vinař se opíjí od rána do večera a pak zase znovu,
hledá pravdu na dně sklenic, ani nedolévá vodu.

Spanilá dívčina, co dřív se na všechny smála,
byla ochotná a milá, každému pomáhala,
teď sedí pořád před zrcadlem, vlasy si češe,
že by ztratila svůj půvab a krásu, to se třese.

Rychtář zas propadl touze po věcech,
má spoustu domů, zlata, nejeden cech.
Ničí tu prostředí a staví továrny,
hutě, věže s kouřem, taky kasárny.

Černý domek od sazí,
co těsně u cesty zavazí,
obývá jeden upracovaný chlapík,
chce být šlechtěný, tak má kvapík.
Že prý práce šlechtí, tak jen pracuje,
ale nikomu práci nepomůže, nepřispěje.

O kus dál, kde stojí tři malé domečky,
bydlí (vždycky bydlely) tři sestry, děvečky.

Hádaly se od rána do večera.

A když se hádat přestaly,
všechny gramofon pustily,
bály se ticha a tak byl hluk,
po setmění neusnul žádný kluk.

Viděli už osm domků, co ovládla zlá mlha,
bylo jim z toho všeho špatně a ouha.
Zbýval ještě ten devátý domeček - poslední,
vypadal, jakoby uvnitř nebyl nikdo mnoho dní.

Šedé stěny, pavučiny ve všech oknech,
"Radši bych bydlel v temných hvozdech"

děsil se jeden chlupatý Voč,

"Jen by mě zajímalo proč?"

Vešli tedy dveřmi dál. Skříp, prásk, vrz.

Jako by právě navštívili starou tvrz.

Po chvílce hledání objevili konečně
majitele, co nevypadal vůbec statečně.

Seděl v rohu a jen se klepal.

Dali mu čaj a pak už metal:

"To je hrůza lidičky, hrůza hrůzoucí!

Všichni se zbláznili. Jsou jak zlí vlci!

A já mám strach vycházet vůbec ven,
i má milá zpychla a kouká do zrcadla jen.

Snad zachránce rychle dorazí,
dlouhé je čekání v této nesnázi."

"No to teda nee!

Žádné čekání nebude!

Tak to nee, to by nešlo,

Doufám, že to čekání tě už přešlo,
protože to musíme udělat sami,
zachránci budeme holt my!"

"Musíme pracovat s tím, co máme.
A my máme jenom nás, ty můj kmáne.
Teď jen.... jak všechny vysvobodit?
Dobro a laskavost zase přivodit."

POKRAČOVÁNÍ
ZÍTRA

15 VOČOVÉ

Ilustrovala Tereza Janečková

Vočové však nebyli pozadu,
učíslí vlas, podržali hlavu
a hned znali řešení!
Měli čest i to potěšení
napláňovat velkou slavnost,
aby chudáci i vrchnost
začali se kamarádit
a nechali si poradit!
To každý vědět přece musí,
být skvělým kamarádem - to se nosí!
Začali tedy plánovat slavnost velikou,
ozdobily uličky, lampy,... i kašnu středověkou,
pak se vrhli do té nejtěžší práce.
Přemluvit obyvatele téhle vesnice.

Pracantovi dali spoustu pracovních úkolů,
od stavby pódia po grilování masa z buvolů.
Rychtáři zas nabídli se vyšvihnout,
okázalý majetek slavnosti nabídnout.
Bankéř mohl penězi svými,
dotovat nákup jídla i svícny.
K dobrému jídlu dobré pití,
vinaři slíbili, že se tím zviditelní.
Stejně tak to bylo s mladou slečnou,
čeká za krásu svou chválu neskutečnou.
Vydali se i za sestrami, co hádavý mají hlas,
aby věnovali svou povídanost, slova i čas.

Vše vypadalo, že se skvěle daří,
maso se peče, guláš se vaří.
Ozdoben je strom i potůček,
každý má na hlavě fajnový klobouček.
Všichni se bavili, všichni se smáli,
úsměvy a pochvaly vzduchem plály.
Vočové i stařík si mnuli ruce,
ach, jak povedla se jim ta práce.

Když tu, a to netušil nikdo,
jakoby se pro nim něco spiklo!
Všichni se začali hádat a krást si majetek,
koukat do zrcadla,...
Vlna hašteřivých námitek.
Vočové první si všimli té špatnosti,
když se všemi hosty se zloba rozhostí,
rychle zakryli šátkem nos i pusu
staříka i chlapce, ušetřili toho hnusu.
Šli prozkoumat kašnu - odtud se mlha zjevuje,
"Co když nás tu někdo celou dobu sleduje?"

Zkoumali tedy kašnu, shora zdola,
dlouho nic nenašli, jaká smůla!
Už to chtěli skoro vzdát,
když v tom staříkovi se začlo zdát,
že na té soše uprostřed kašny,
ten atlet, co má kolem pasu dvě brašny,
měl dříve nos natočen trochu napravo.
Dnes však trčí směrem spíše nalevo.
Zkusil jím tedy otočit a pohnout na stranu.
Když tu! Jako by otevřel tajnou závoru.
Z kašny se vypustila voda všecka
Otevřela se před nimi chodbička,
malá, temná a uzoučká,...
Světla tu moc nebylo, velká tma,
všude se plazila jen zelená mlha.
Brzy se dostali až do malé komůrky,
vzduch se dral malinkými otvůrky
a najednou kde se vzal tu se vzal,
stojí tu chlupatý Voč - takový vrzal.

"Kamaráde! Ty jsi přece náš!
Moudrost lidem dávat máš!
Jaktože jim škodíš, zmetku jeden?
Živíš je tímhle zlým, mlhovým jedem!"

Ten Voč zlý, hrozný a nenávidný,
otočil se, vrhl pohled zlomyslný
z pusy mu ukápla jedovatá slina,
zašklebil se, zakabonil, jako kyselina.
Vrhl se na ně všechny a chtěl je snad sníst,
vinu za všechnu zlobu teď musí nést.

Strhla se potyčka,
pranice, boj a rvačka.

Zvedl se prach,
není čas na strach,
tu letí hodiny,
tu zase zub hrdiny.

Bum, bác a řach,
smrad, vůně, pach.
Achich ouvej, jémíne!
Pohroma ho nemíne!
Chvíli ho mučili - víte jak?
No jinak by ani nekvák,
ale nejlepší způsob mučení
je přece kruté šimrání.
Zlechtali ho až tak moc,
že se přímo počůrat smíchy moh!

Prozradil pak všechnu svoji vinu,
i tu nenávidnou, velkou dřinu.
Byl dříve hodný, jak ti druzí,
ale lidí k němu byli tuze drzí.
Chudák pak pod tím nátlakem,
přestal býti dobrákem!
Skrýval se a kul pikle,
zlé i kruté - obvykle.
Objevil i recept na zelenou mlhu,
co ručila strhnout pyšnou vlnu.

Co se s ním ale dělo dál?
Když lechtali ho chvilék pár,
smál se a smál až tak velmi,
že zmizela zloba s chmurami všemi.
Vyhnal je pryč tím velkým smíchem,
rozléhal se kašnou, i městským tichem.
Uslyšel ho rychtář, vinař i ten peněžník,
zkrátka každý stařec i mládežník!
A protože smích je nakažlivý,
zmizel z tváře pohled necitlivý.
Smál se najedou každý kdo to slyšel,
a slyšel to každý - navzdory své pýše.
A ta slavnost, co tak slibně začala,
stejně dobře a slavně pokračovala.

Tak si pamatujte, děti moje milé,
když někdo bude zlý, pak hodně čile
vrhněte se smíchem a pohlažením,
s pytlím lásky nebo radováním.
Pomozte si vřele navzájem,
vyžeňte všechen nezájem
a stůjte vždycky při sobě!
Pomáhejte každé osobě.

VÍŠ, ŽE...

Terka nejen, že připravuje ilustrace
k nové knize Mravenečník a cukrovka,
která brzy vyjde, ale je taky spoluautorkou
česko-dánského slovníku?

JEDNA HVĚZDA ZA DRUHOU
PLUJÍ NOČNÍ OBLOHOU.
JESTLIPAK TAM ANDÍLEK
CHYSTÁ BALÍK NADÍLEK?

JEŽÍŠEK UŽ JISTĚ CHYSTÁ
V SRDÍČKÁCH NĚŽNÁ MÍSTA.

UŽ SE CHYSTÁ STROMEČEK,
DÁ NÁM TAM DÁREČEK?

16

ANIČKA A KOUZLO VÁNOČ

Napsala Eliška Dvořáková

Ilustrovala Eva Dvořáková

Byla jednou jedna holčička jménem Anička, která milovala Vánoce nade vše. Každý rok je trávila se svými dvěma sourozenci, Matýskem a Janičkou. Společně zdobili stromek, pekli cukroví a smáli se u vánočních pohádek. Ta kouzelná vánoční nálada byla pro Aničku vždycky tím nejkrásnějším okamžikem roku.

Ale čas plynul a její sourozenci vyrostli. Matýsek odešel do jiného města studovat a Janička začala pracovat daleko od domova. Najednou Anička stála u vánočního stromčku jen s rodiči a pocit, který znala z dětství, se vytratil. Vánoce najednou nebyly stejné, všechno se zdálo prázdné a tiché.

Jednoho prosincového večera seděla Anička u okna a pozorovala padající sníh. Každá vločka byla tak krásná, unikátní, vypadalo to jako v pohádce, ale Anička si to nedokázala užít. „To už nejsou ty pravé Vánoce,“ povzdechla si tiše. „Chybí mi Janička, chybí mi Matýsek... všechno je jiné.“

Rodiče si všimli, že je smutná. Přistoupili k ní a tiše ji objali. Anička se nakonec opřela o ně a vyprávěla jim, jak moc jí chybí staré vánoční chvíle. Maminka ji vzala za ruku a řekla: „Vánoce nejsou jen o tom, kde jsme. Kouzlo je v tom, jak máme jeden druhého rádi. To kouzlo je v lásce, ve vzpomínkách a radosti, kterou si můžeme vytvářet i dnes.“

Anička chvíli přemýšlela a pak se jí rozzářily oči. „Můžeme si vytvořit nové tradice!“ vykřikla nadšeně. A tak začala plánovat.

VÍŠ, ŽE...

Eliška tvoří a dělá spoustu úžasných věcí? Její specialitou je vyrábění vtipných a originálních dárků, které všem dělají radost. Můžeš ji podpořit sledováním IG: @kreativnidarky

Spolu s rodiči upekli speciální vánoční dort, na který dali nové ingredience podle toho, co kdo měl rád: čokoládu, oříšky, sušené

ovoce i trochu skořice, aby voněl celý dům. Pak vymysleli nový zvyk: každý večer si před spaním přečtou krátkou pohádku, kterou si každý rok společně dopisují, aby příběh rostl a měnil se stejně jako oni.

A aby byli i Janička a Matýsek součástí nových tradic, poslali jim každý rok malá překvapení. Dopisy, cukroví nebo drobné ozdoby na stromeček.

Anička si uvědomila, že Vánoce nejsou jen o minulosti a vzpomínkách, ale také o tom, co si spolu můžeme tvořit dnes. Nové tradice jí přinášely radost stejně jako vzpomínky na staré chvíle s Matýskem a Janičkou, které zůstávaly v jejím srdci živé a hřejivé.

17

PAN KULIČKA

Ilustrovala Kateřina Ondřejová

V jednom malém městečku bydleli v krásné vilce pan Kulička a paní Kuličková. Oba měli kulatou hlavu, kulaté velké břicho a malé nožičky. Ve svém domě vychovali kupu dětí – stejně kulatých jako oni sami. A protože už vyrostly a odkutálely se do světa, byli náhle ve své vile pan Kulička s paní Kuličkovou sami. A bylo jim tu a tam smutno. Jejich kulaté děti a kulatoučká vnučátka přijížděli jen zřídka.

„Ženo, mám nápad!“ zahlásil zvesela jednoho dne pan Kulička, „my si z našeho domku uděláme hotel! Penzionek. Ubytování. A bude nám s hosty veselo.“

Paní Kuličkové se nápad velice líbil. Po chvíli se ale zamyslela a starostlivě říká: „Takový hotel potřebuje spoustu práce a my už jsme staří. Sami to nezmůžeme. Potřebujeme někoho, kdo bude uklízet – my se svým velkým kulatým břichem nezvládneme ani vyměnit prostěradlo. A někdo, kdo uvaří – já umím jen masové kuličky s rajskou omáčkou. No a taky potřebujeme číšníky, kteří budou nosit snídaně na pokoje – než my dva bychom se vykulili z postele a všechno oběhali! Fuuuu.“

„Mmmm,“ zamručel hloubavě pan Kulička, „máš pravdu, ženo moje. Potřebujeme do našeho KULI-hotelu pomocníky. Ale jen se neboj. Já to zařídím.“

Než se stačila paní Kuličková vzpamatovat, už byl její muž pryč. Koulel si to do světa.

Hned ve vedlejší vesničce uviděl na chodníku sedět dva mladíky. Slzy se jim řinuly z očí!

„Proč pláčete? Slzy se vám kutálí jako velké balóny!“

„Vyhodili nás z naší staré práce. Prý jsme vyváděli moc lotrovin a fórků. To snad nikdo nemá rád veselé a usměvavé číšníky?“ povzdechl si vyšší z nich.

„No ano, já mám! Beru vás. Zakládáme nový hotel. KULI-hotel.“ radoval se pan Kulička, „Jak se jmenujete?“

„Já jsem Ferda a to je můj mladší bratr Šák. Někdy se mu říká Šáček.“

„Mmmm, to nezní moc kulatě,“ mudroval pan Kulička, „odteď budete Kuliferda a Kulišák. Někdy můžeš být i Kulišáček.“

A tak vyrazili na cestu dál všichni společně. Najednou viděli za keřem někoho plakat. Přiskočili blíž a uviděli malého chlapíka. Měl kulatý obličej a zelený kabátek.

„Fňuk, fňuk,“ potahoval, „nemám kam jít. Můj domeček vytopila velká voda i všechny záhony se zeleninou. Co teď budu dělat?“

„Pojď s námi! Můžeš pěstovat zeleninu v našem novém KULI-hotelu!“ hlásil velkolepě pan Kulička. Mužikovi v zeleném kabátku se rozsvítily oči. „Dám ti kus zahrady a budeš pěstovat zeleninu do kuchyně. Každý chce přece jídlo z čerstvé zeleniny. Tak co ty na to? Jak se jmenuješ?“

„Tak já jdu teda do toho! Jsem Hrášek. Moje máma byla zelinářka a tatínek zahradník, tak mi dali jméno Hrášek.“

„Mmmm, to nezní moc kulatě,“ mudroval pan Kulička, „odteď budeš Kulihrášek.“

„A kdo bude vařit? Pro koho bude zelenina?“ vyzvídal Kulihrášek, „Víte, já mám totiž sestru. Jmenuje se Nářka. Umí vařit.“

„No ovšem! Kuchařku hledáme. Skoč hned pro ni. A nezapomeň jí říct, odteď bude Kulinářka.“

To máme ale štěstí! Máme dva číšníky, zelináře a kuchařku. Myslím, že máme vše. Vyrazíme domů do našeho KULI-hotelu!“

A jak všichni šli, narazili u cesty na mladou dívčinu. Stála hrdě na náměstí a koukala se na sochu v kašně. Když si všimla kulaté skupinky, hned volala:

„Hola hej, pánové! Líbí se vám tato socha?“ ptala se a zatímco ostatní souhlasně pokyvovali, pokračovala: „Tu jsem dělala já. Dala mi spoustu práce. Krásná. Jsem se svou prací spokojená.“ Usmívala se s hrdým výrazem. Najednou ale posmutněla: „No jo, vytváření sochy mě bavilo, ale co teď? Nevím, co tvořit dál.“

Pana Kuličku hned něco napadlo; dřív než se znovu nadechla na další větu, už jí navrhoval: „Pojď s námi. Zakládáme KULI-hotel. Máme už kuchaře, číšníky, zelináře,... mohla bys náš hotel vyzdobit, starat se o to, aby byl vždy hezky upravený, uklizený, aby pokoje byly vždy čisté, povlečení narovnané, květiny ve vázách,... zkrátka budeš udržovat kulisy našeho hotelu tak krásné, jako je tvá socha.“

„Tak to беру! To je přesně pro mě. Já, umělecky zdatná Sačka budu vše doplňovat.“

„Tvoje jméno je Sačka? Tak to budeš,...“ chytil se slova pan Kulička, nedokončil větu ale sám – všichni zarazili a řekli nové dívčino jméno: „KULIsačka!“

VÍŠ, ŽE...

Kačka tvoří a vymýšlí spoustu kreativních věcí? Můžeš ji podpořit sledováním IG: @katerina.ondrej - najdeš tu spoustu tipů na vyrábění a tvoření nejen do „výtvarky“.

DVA SNĚHULÁCI

Ilustrovala Vendula Štefková

Na konci ulice stáli dva sněhuláci. Uplácaly je tam děti cestou ze školky. Daly jim jména Cyril a Evžen. Protože mrzlo, hověli si oba ve sněhové peřince už týden. Za celou tu dobu spolu nepromluvíli ani slovo.

„Mmm, Cyril se teda ale napařuje. Mrkev má směrem nahoru. Pyšný sněhulák. Když zafouká, slyším, jak si pohrdavě povzdechne. Je jasný, že mě nemá rád,“ myslel si Evžen.

Cytilovi dennodenně hlavou zase běželo: „Ten Evžen se teda na mě ale napařuje. Jak se na mě tak zvláštěně kouká. Určitě mě nesnáší. Jak si tak spokojeně hladí svou růžovou šálu – jako by se mi posmíval, že já mám horší.“

Takhle to šlo ještě několik dní. Až jednou večer se vracela z předvánočního pracovního večírku paní Poštmistrová, co vždy voní po dopisních obálkách. Oba sněhuláci ji znali – každé dopoledne kolem nich chodila a roznášela pohledy, dopisy, složenky... Teď se vracela s radostnou náladou. Pořád se smála a za chůze si tancovala. Přišla ke sněhulákům a zvesela povídala:

„Já jsem byla ale trubka. Dva roky jsem si myslela, že mě má kolegyně nemá ráda. Přitom jsme si neřekly ani slovo. Nikdy. Jedna o druhé jsme byly přesvědčené, že nás nesnáší. A teď jsme na to přišly a jsme kamarádky. Je to dobrá ženská. Škoda, že jsme ztratily ty dva roky. My jsme byly ale hloupé.“

Oba sněhuláci – Cyril i Evžen si v tu chvíli uvědomili, že to může být i jejich případ. Co když ten druhý je vlastně hodný a má mě rád? Ve stejný moment oba vykřikli:

„Budeme kamarádi?“

A tak si od té doby každý den povídali, smáli se a jeden druhému pomáhali.

Až dokud nepřišlo jaro...

JASMÍNKOVÁ ZAHRADKA

Ilustrovala Martina Vojtová

V jedné horské vesničce žila Lojzička Jasmínková. Byla to malinká žena, vysoká tak, jako široká. Vždycky nosila krásný kabátek, parádní sukni a neobvykle široký klobouk. Milovala svou půvabnou zahrádku. Byla o dost větší než její domek. Trávila tam hodně času. Bylo jí ale smutno. Byla tam stále sama a sama. A tak pečovala o své milé květiny a bylinky. Ráda se o ně starala.

Jednou večer, když seděla ve svém altánku a pila čaj z obřího hrnečku, něco začalo šramotit poblíž slunečnic. První, co ji napadlo, že je to nějaký hraboš, myška nebo krtek. Po chvíli ale zaslechla slaboučký hlásek: „Lojzinko! Lojzinko!“

Lojzička Jasmínková se rozhlížela na všechny strany a nikde nikdo. Po chvíli se hlásek ozýval znovu: „Lojzinko! Lojzinko!“

Tentokrát už věděla odkud. Mezi hortenziemi se krčila malá víla. Sukénku měla zářivě žlutou, halenku hnědou a křídélka zlatavé jako sluneční svit. Sklopila oči a říkala:

„Lojzinko, mám pro tebe nabídku. Víím, že se cítíš sama – pošlu ti děťátko, aby ti nebylo smutno. Bude jemné, jako tvoje květiny, o které pečuješ. Chci ale, abys udělala něco pro mne – jsem slunečnicová víla, ale nemám v tvé zahradce prostor. Zasad' tři velké slunečnice u cestičky.“

Lojzička byla nadšená! Okamžitě souhlasila, zasadila slunečnice a čekala, co se bude dít. Během chvilky uslyšela kníkat nějaké dítko v meduňkovém záhonku. Byla tam malá holčička! Meda. Lojzička jí začala říkat Medunka.

Medunka byla ale moc smutná. Neměla žádného kamaráda na hraní. Lojzička tedy volala znovu slunečnicovou vilu a prosila ji o pomoc:

„Prosím, potřebovala bych znovu pomoci. Pošli nám ještě jedno děťátko, aby si Medunka měla s kým hrát.“

Slunečnicová víla souhlasila: „Ano, ale musíš mi tu zase zasadit tři velké slunečnice.“

Když Lojzička odešla, malá Meda se hlásila o slovo s vilou taky. Začal ji prosit, aby jí poslala ne o jednoho, ale rovnou dva brášky.

Proto když dnes půjdete k Lojzičce, najdete tam ne tři, ne šest, ale rovnou devět slunečnic.

Netrvalo dlouho a Lojzinka s Medunkou rozevřely bylinkový záhonek a vedle heřmánku našly malého Heřmana a vedle tymiánu malého Tymiánka. Najednou měla Lojzička tři malé děti. Hned na dveře napsala na cedulku: Lojzička, Medunka, Heřmánek a Tymiánek Jasmínkovi. Radovala se z toho, že už nebude sama.

Co se ale nestalo? Lojzička v zahrádce sama byla. Její malé děti byly hodně neposedné. Pořád někde běhaly, skotačily a objevovaly okolí. Jednou přiběhly, že od maminky potřebují těsto na štrúdl pro nemocnou paní Madlene, příště zase aby zašila kalhoty pana Kulíčky,... Zkrátka neustále byli všichni tři v pohybu a pomáhali jiným.

Plynul čas a Lojzička už se sama necítila.

Její děti sice pořád běhaly, kde mohly, ale ona díky nim poznala všechny lidi v horské vesničce a zkamarádila se s nimi. Už nepečovala jen o své květiny, ale o blížké.

UPOVÍDANÝ PAN MLČOCH

Ilustrovala Veronika Škorpíková

„No to je vážně hrůza. Já to prostě nezvládnou, Punt’o,“ žbrblal si doma pan Mlčoch a smutně vzdychal. Kolem jeho nohou pobíhal malý pejsek – jeho věrný přítel.

„Nomen omen, to já nejsem. Ale měl bych. No ne? Víš, co to znamená, Punt’o? To znamená, že tvé jméno sedí k tvé povaze. Ale to já neumím. Jsem Mlčoch. Ale mlčet umím jen, když spím. Za bílého dne mám rekord deset minut. A to jen kvůli tomu, že jsem měl od zubaře vytrhlý zub a pusou oteklou tak, že mluvit nešlo.“

Pan Mlčoch popocházel sem a tam. A Punt’a krok za ním – sem a tam. Zastavili se před velkým zrcadlem: „A ještě k tomu, jak já vypadám! No hrůza. Nos jako cuketa – dlouhý a opuchlý. Zuby mi nenarostly zrovna rovně. A nemají ani nejbělejší barvu. A vlasy? Kéž bych tak nějaké měl. A na břiše se mi objevil už loni tučný valounek. A já nerad cvičím. A co teprve moje uši, ...“

„Haf, haf, haf,“ Punt’a ho přerušil s vodítkem v puse, vrtěl ocáskem a dožadoval se procházky. Vyrázili.

Už od dveří si pan Mlčoch pořád něco povídal. Stěžoval si na všechno na svém těle. Najednou si všiml, jak před koloniálem prodavač zametá sníh z chodníku. Příjemně se usmál a mile pozdravil. Pan Mlčoch odpověděl a pokračoval dál. Po dvou krocích se ale otočil a vrátil. Zamýšleně se tázal:

„Poslyšte, já vás nechci moc urazit, nezlobte se. Já jen vidím, že máte zuby křivé a žluté jako já. Mně to vždy vadilo. A vidím, že vy se směle usmíváte a zdravíte s naplno otevřenou pusou. Jak to děláte, že jste s tím spokojený?“

„Inu, nijak. Chvilí mi to vadilo, ale pak jsem se začal usmívat a nikomu kolem mne to nevadilo. Naopak – díky svému úsměvu jsem si našel mnoho známých, pár dobrých kamarádů, dokonce i báječnou ženu. Díky mému úsměvu s křivými zuby. To je, vidíte?“ a smál se

na celé kolo tak spokojeně, až mu břicho vesele nadskakovalo.

„Aha, to je zajímavé,“ zamyslel se pan Mlčoch, usmál se, co nejvíc uměl a už mu to nevadilo. Chodil po ulici a prohlížel si lidi kolem sebe a usmíval se ostošest.

Najednou si všiml tatínka s malým chlapečkem. Ťapkal si vedle táta a nadšeně poskakoval. Na svůj velký nos chytal sněhové vločky. To pana Mlčocha nadchlo. Vždyť ten malý klučík má nos jako cuketu – no opravdu, stejně jako pan Mlčoch i chlapcův táta. Pana Mlčocha nadchlo, že i takový velký nos může přinést nějakou tu legraci. Začal hned chytat vločky na nos taky. A Punt’a je chytal do pusy. A všichni se vesele smáli a radovali (Punt’a štěkal).

No co vám budeme povídal, šli dál a dál a cestou potkali spokojeného plešatého pána, díky kterému začal být pan Mlčoch spokojený i s tím, že nemá vlasy. Potkali tlustou paní, kolem které se motala spousta dětí a byly rádi, že si s nimi paní hraje – vůbec jim nevadilo, že je tlustá; a tak panu Mlčochovi přestal vadit tučný valounek na bříše. A potkali i staříka, co měl uši jako on, a byl spokojený. A pan Mlčoch byl najednou díky lidem okolo spokojený sám se sebou. Najednou v zrcadle viděl, že docela fešák. A spokojený.

Nějakou dobu ho trápilo i jeho přímení. Být upovídaný pan Mlčoch? Po krátkém průzkumu ale objevil veselou paní Smutnou, zubaře Kazíka, vegetariánku Krkovičkovou, dvoumetrového pana Malého, pana Žáka, který už je deset let v důchodu, taky pana Kafku, který má strach z ptáků, nebo pekaře Tvrdého, jehož rohlíky a housky byly vláčné a měkoučké i tři dny.

Znáte taky někoho takového?

PAN RAFIČKA

Ilustrovala Eliška Prouzová

Neděle je velmi výjimečný den. V naší horské vesničce se vždy všichni navštěvují, odpočívají anebo nedělají prostě nic. Však neděle, to znamená, že se nic NE-DĚ-LÁ.

A dnes je ještě důležitější neděle než jindy. Damijánek s Vendelínem jsou pozvaní na odpolední čaj u paní Lojzičky Jasmínkové. To je velmi vážená dáma. Jednou za čas pozve spoustu kamarádů a známých na výtečný čajový dýchánek.

Lojzička oba přivítala už na okraji své zahrádky. Mávala jim z dálky od velké zdi, u obrovských vrátek, co vedla do jejího květinového království. Byla asi tak vysoká, jako široká. Sama byla docela malinká, ale ohromně milovala velké věci. Nosila krásný kabátek, parádní sukni a neobvykle široký klobouk.

„Vítám vás, jen pojdte dál. Než dorazí ostatní, zavedu vás do altánku.“ usmívala se od ucha k uchu Lojzička.

Do její zahrádky vedla obrovská vrata. Když je chtěla Lojzička otevřít, musela vyskočit a zavěsit se na tu obrovskou kliku – to aby se vůbec pohnula dolů. Byl to veselý pohled. Tak tak jí nespádl z hlavy klobouk a nožičky se jí kývaly ve vzduchu.

Klap. A bylo otevřeno.

Procházeli se po široké cestě, z každé strany bylo devět slunečnic, které vedly k nazdobenému altánku. Postupně přicházeli další hosté: kuchař Helmut z místní hospody, ještě ušpiněný od rajské omáčky, paní Poštmistrová, co vždy voní po dopisních obálkách, a jako poslední přišel upovídaný pan Mlčoch – jako dárek přinesl Lojzičce voňavý jasmínový olejíček: “Pro paní Jasmínkovou jediné jasmínový! Ha, ha, ha!” smál se, když jí ho předával.

Lojzička všem nalila čaje. Nebyl to žádný malý hrneček, ale přímo kotel! Když se chtěli napít, museli ho držet oběma rukama a některým se do něj schovala celá hlava.

Po chvíli se ujala slova hostitelka: „Tak, moji milí. Teď k tomu, proč jsem vás tentokrát pozvala. Mám totiž starost o svého souseda a nevím, jak mu pomoci. Víte, ... on pan Rafička, ...“

„Ha, ha, ha! Pan Rafička! Vždycky mi přišlo vtipné jeho jméno. Rafička! Ha ha ha. Neberte to špatně, ale jeho nos je nahnutý kousek na stranu, a tak vypadá přesně jako rafička hodin, co ukazuje čas. Ha, ha.“ smál se pan Mlčoch. Přestal, až když zjistil, že se na něj kuchař Helmut i paní Poštmistrová mračí.

„No a co s ním tedy je? S tím panem Rafičkou?“ ptal se nervózně Damijánek.

„Hubert Rafička je takový zvláštní chlapík. Myslí si, že je lepší o věcech jenom snít a představovat si je. Bojí se cokoliv vyzkoušet. A má jeden moc velký sen. Mluví o něm roky. Moc by si přál umět létat. Ale on tvrdí, že je hezčí si to jen představovat než se to doopravdy naučit. Mám o něj starost. Někdy má strach jenom vyjít ven. Jen přemýšlí nad tím, jaké by to bylo jít na procházku. No, a tak jsem vás chtěla poprosit, jestli byste mu nepomohli. Naučíme ho létat!“

Všichni na sebe zaraženě dívali, pak se zamyšleně zahleděli do korun stromu, drbali se dumavě na hlavě, kouřilo se jim z ní od přemýšlení, občas si zoufale oddechli, ale nic je nenapadalo. Nikdo létat neuměl.

Hned další den se Damijánek a Vendelín vypravili za panem Hubertem Rafičkou do jeho domku. Měli docela jiný plán.

Dlouho klepali na jeho dveře, ale nikdo neotevřel.

„Jémine! Že by nebyl doma?“ vyděsil se Damijánek a už se chystal odejít.

„Počkej, počkej!“ zarazil ho Vendelín, „paní Jasmínková přece říkala, že si spoustu věcí jen představuje, ale bojí se udělat! Co když tam teď jen sedí a představuje si, že otevřel! Půjďme dovnitř! Pojď.“

„To ale není slušné, Vendelíne! Takhle lézt někomu do domu bez dovolení.“ zlobil se Damijánek.

„To máš pravdu, ale není ani slušné sedět doma a nejlít otevřít.“

A bylo to přesně tak, jak říkal. Pan Rafička seděl ve svém starém ošuntělém houpacím křesle a zasněně se kolébal. Měl zavřené oči, a tak když Damijánek s Vendelínem vešli dovnitř, ani si jich nevšiml.

„Haló, haló! Pane Huberte Rafičko!“ zakřičel Vendelín a chudák pan Rafička se lekl tolik, že spadl ze svého křesla dolů na zem. Vyděšeně se na ně koukal a schovával se přitom za své skřípějící křeslo.

„Copak to se dělá? Když klepe návštěva na dveře, sedět si tu a nejlít otevřít? Tak honem vstávejte! My jsme od vaší sousedky, paní Jasmínkové.“

Chvilí se ho snažili přesvědčit, aby vstal. Ale marně. Opatrně se tedy zeptali, zda mohou využít jeho kuchyň. Souhlasil, ale nepřidal se.

Když se o panu Rafičkovi dozvěděli, dostal Vendelín nápad. Jeho maminka měla skvělý recept na zvednutí nálady. Když bylo někomu

smutno, nebo se mu nedařilo, upekla svýtečný čokoládový dort, po kterém se všichni mohli utlouct. A tak ho napadlo, že když dokázal ten dort tak velké zázraky (jako třeba přeměnit slzy v úsměv) může vykouzlit i něco dobrého panu Rafičkovi.

Ten seděl na svém houpacím křesle a se zavřenýma očima snil o tom, jaké by to bylo umět létat a vznášet se nad vodopády v pralese, a pak zamířit do pouště za velbloudy, do Číny podívat se na jejich velkou (ba přímo obří) zeď.

Damijánek s Vendelínem měli plné ruce práce. Vytáhli mouku, vejčka, máslo, mléko, ... Toho si pan Rafička skoro ani nevšiml. Ale jakmile začali kluci rozpouštět a vařit čokoládu, vůně se začala linout po celém domě! To už pan Rafička zbystřil.

Když byl dort hotový, postavili ho na jídelní stůl tak, aby ho viděl. Na krásně vypečeném a křupavém těstě se roztékala ještě horká čokoládová poleva a na ní plavaly jahody – voňavé a červené.

„Jéé! No to je mi nádhera! Copak to je?“ rozplýval se pan Rafička.

„Víte, to je takový speciální dort! Speciální – to protože je kouzelný a žádný nechutná tak dobře jako tento. Cítíte tu krásnou vůni? My se chceme posilnit na naše dobrodružství, ... Tak dobrou chuť Damijánku.“

Panu Rafičkovi skoro tekly sliny z pusy, když to viděl: „A nemohl bych taky ochutnat? Vypadá opravdu výtečně!“

„Nemohl,“ odsekl Vendelín, „jen si vzpomeňte na vaše heslo: Lepší je si věci představit, než se namáhat! Tak proč byste se namáhal kousat a polykat. To dá přece moc práce. Jen si to hezky představujte a my budeme jíst. My radši věci děláme, než si je představujeme.“

A pustili se do jídla! Ukrojili si oba kousek dortu a postavili na talířek. Uvnitř byla také čokoládová náplň a když ukrojili další kousek, vytékala ven. Ach, ta vypadala lahodně! A sotva si dali do pusy první kousky, oči jim zářili štěstím, jak moc byl ten dort dobrý!

Pan Rafička to nevydržel a za chvíli už klečel na kolenou před Damijánkem a Vendelínem, ať mu dají kousek dortu, že s nimi klidně půjde na nějaké to dobrodružství, jen ať může ochutnat.

Ten dort musel být opravdu kouzelný! Protože když dort snědli, pan Rafička jim uvěřil, že život je lepší žít venku a né jen v houpacím křesle.

A možná se budete divit, ale naučil se létat! Sestavil si vlastní křídla a možná se jednou podíval i nad vodopády v pralese, nad poušť s velbloudy a nad čínskou zeď. A víte proč? Protože se nebál něco vyzkoušet.

VÍŠ, ŽE...

Eliška je autorkou krásných ilustrací i v knize Modrotisková pohádka.

JEŽÍŠKU, JEŽÍŠKU,
MAM NA TĚ PROSBIČKU.
AŽ BUDEŠ CHYSTAT NADÍLKU,
MYSLI NA MOJI MAMINKU.
NEZAPOMEŇ ANI NA TATÍNKA.
MAM JE RÁD - JAKO I BRATRÍČKA.
AĚ MÁME SPOLU CHVÍLE ŠTĚSTÍ,
NOVÝ ROK AĚ NÁM LÁSKU VĚŠTÍ.

STARŮK Z ČINŽÁKU

Ilustrovali Petr Vacek a Magdaléna Treterová

Byl krásný zimní čas. Celé město pokryla tenká vrstva bílého sněhu. Nadýchaného jako jemné vánoční cukroví. Mladá úspěšná podnikatelka Madlene se zrovna vracela domů, když začaly padat první vločky. To bylo kouzelné. Ve světle pouličních lamp každá z nich zářila. Madlene zahrula za krásným klasicistním domem a byla doma. Měla byt ve starém činžáku. Vešla do svého bytu a kolem krku se jí v mžiku zavěsily dvě její děti.

„Maminko, já jsem ráda, že jsi doma,“ křičela mladší Dita.

„Musíme ti ukázat, na co jsme přišli!“ tahal mámu za ruku starší Helmut a strkal jí do pokoje, kde bylo na stole rozložené fotoalbum. Objevíli tam několik fotografií, kde byl v pozadí jejich starý soused. Jako malí detektivové hned hlásili, že má na všech fotkách stále ten stejný kabát. Roky a roky.

„Hmmm, to je zajímavé. Ale co mi tím chcete říct?“

„Přemýšleli jsme nad úkolem, který jsme teď v adventu dostali v náboženství. Máme někomu udělat radost. Ale tajně, aby to nevěděl. Napadlo nás teda, že bychom každý přispěl trochu peněz z prasátka na nový kabát. Aby mu nebyla zima. A tajně mu ho dáme za dveře.“

„Teeda,“ vyjekla vesele maminka, „mám to ale chytré a hodně děti. To určitě udělejte. Ale mám jednu podmínku. Chci taky přispět.“

A bylo dohodnuto. Hned ráno se vydali všichni čtyři (i s tatínkem) do obchodu. Vybrali teplý kabát a tajně dali krabici za dveře starého muže. Na lísteček napsali jeho jméno. Další den, když se ale vracela rodinka z ranní mše, viděli toho starého souseda. Měl na sobě starý kabát. V ruce držel krabici s tím novým a právě ho dával bezdomovci. Oba se na sebe usmívali a chvíli klábosili.

Malý Helmut chtěl být kuchařem. Večer upekl spoustu sušenek a dal je staříčkému sousedovi za dveře. Moc si přál, aby udělal radost přímo jemu. Jenže když ho další den viděl, jak dává sušenku prodavačce, dětem na ulici, květinářce, poštačce, ... bylo mu to líto.

Maminka Madlen viděla svého synka se slzou na tváři a hned zjišťovala, co se stalo. Domluvili se tedy že se za ním zastaví. Všechno mu

tedy pověděli a čekali, co řekne. Stařík se usmál a povídá:

„Já mám peněz dost, nejsem chudý. Měl jsem dobře placenou práci a chodí mi tedy vysoký důchod. Nechávám si ale jen malinko – jen na nutné jídlo. Já chci být chudý, protože chci být šťastný. Hned vám to vysvětlím. Celý život jsem byl bohatý. Ale nebyl jsem šťastný. Ted', když všechno rozdávám a nemám skoro nic, šťastný jsem. Proto vše navíc rozdávám.“

Malý Helmut se začal smát a říká: „Vy jste hloupý! Peníze a štěstí spolu přece nesouvisí. Podle mě, jste ted' šťastný, protože máte kamarády. Viděl jsem vás s tím pánem bez domova. Jste kamarádi. A paní prodavačka, květinářka, pošťačka, ... ty vás mají taky rády. Podívejte se na nás – maminka a tatínek chodí do práce a já se ségrou Ditou máme vždycky, co jíst, i co na sebe a i jezdíme autem. To znamená, že jsme bohatí. Ale jsme šťastní i tak. Peníze a štěstí spolu přece nesouvisí. Jsme šťastní, protože se máme rádi.“

VÍŠ, ŽE...

Peť'a je šikovný grafik a tvoří mnoho skvělých projektů. Majda zase fotí. Můžeš je podpořit sledováním jejich IG: @peva a @pics.maj

ZVÍŘECÍ VÁNOCE

Ilustrovala Vendula Štefková

Crrrrrr! Ozvalo se v noře. Cvak.

Jezevec zamáchl budík a zvesela si výsknul:

„Ano! Vánoce jsou tady. Letos je konečně neprospím. Loni si ze mě dělal medvěd legraci, že on nezaspal.“

O kousek dál v lese už skotačily sýkorky, veverky, myšky, zajíčci, lišky, divočák, srnky i jeleni. Z lesního spánku už se kromě jezevce probudil i medvěd. Zítřka je Štědrý den. Každý musí přiložit ruku k dílu, aby společně Vánoce oslavili. Lidé je taky slaví spolu. Zvířátka to chtěla udělat stejně jako oni.

Měli jasný plán: Medvěd přinese ideální vánoční strom na smluvené místo. Jezevec podhrabe trochu hlínu pod sněhem a stromek tak utěsní, aby nespadl a držel jako ve stojánku. Sýkorky a myšky rozmístí ozdobičky na stromek – domluvily se se strakou, že jim vypůjčí ozdobičky ze svých posbíraných pokladů. Má tam ztracené náušnice i náramky, lesklé papírky od bonbonů, pár mincí, skleněné kuličky a další. Jeleni zase donesli ozdobné řetězy = na paroží si namotali břechťanové listy, které měsíc svým světlem v noci postříbřil. Divočák přikulí pár pařezů – to budou stoly na hostinu. Zajíčci, lišky a srnky mají na starosti zase hostinu – každý už několik týdnů sbírá lecjaké dobroty, z kterých bude výtečná štědrovečerní večeře. A veverky nakonec svými huňatými ocásky ometou sníh kolem stroměčku i kolem jejich velké bašty.

Za těch pár let, co tu takto zvířátka Vánoce slaví, mají už vše dobře nacvičené. Všechno šlo tedy jako po másle. Každý si předchystal den před Štědrým dnem potřeby a pomůcky pro svůj úkol.

Když se ráno vzbudili, začaly přípravy. Každá ruka, tlapička, křídélko, ocásek i zobáček pracovali o sto šest. Ach, jak umí být zvířátka pilná! Více než lidé, myslím.

Buuuuuum.

„Co to bylo za ránu?“ zkoprněli všichni hrůzou.

Velký vánoční strom spadl na zem. Všichni byli zmatení a měli slzy v očích. Dnes se přeci nesmí nic pokazit!

Z pod spadených větví se vyhrabali dva malí bobři a klopili oči: „Omlouváme se. Jezevec nás letos pozval také a my viděli tento krásný strom. Ideální na vyřezávání ozdob. Chtěli jsme z něj vykousat dřevěný svícen na stůl. A povedlo se. Podívejte, jak je krásný!

Jen,...“ zastyděli se, „nevšimli jsme si, že je ten strom právě ten vánoční. Už má dutý kmen. Promiňte nám.“

Všichni stáli jako zařezaní. Co teď s tím? Nikdo nestačil nic říct, když v tom přilétly sýkorky:

„Průšvih se stal! Straka nás podvedla. V noci si odnesla své poklady a zmizela. Nemáme čím ozdobit stromeček. Spoléhali jsme na ni. Je fuč!“

„Stejně nemáme už ani strom,“ posmutněla srnka a kývla směrem ke spadenému vyhlodanému stromu.

„To nevadí, kamarádi,“ snažil se vše zachránit jelen, „nemusíme mít ideální strom. Ozdobíme třeba tenhle keřík. Naše břechťany na ozdobení stačí. Budeme mít alespoň hostinu a stromek stačí malinký.“

Jeho nadšení všechny povzbudilo a namotivovalo. Každý si řekl, že přece Vánoce jsou Vánoce. Strom bude malý – nevadí.

Vše pokračovalo. Keř byl ozdobený. Pařezy na místě – dokonce se svícný od bobrů. Večeře se vařila v kotlíku. Sluníčko už zapadalo. Den se pomalu chýlil ke konci.

Fuuuuuuuu. Fuuuuuuuuuuu. Fiiiiiáááá.

Zafoukal ledový silný vítr. Tuze silný. Takový, jaký svede jen severní víchř.

Fuuujáááááááá.

Vločky létaly ze stromů a štípaly do tváří. Silný vítr poponesl všechna malá zvířátka, která se něčeho rychle nechytla. Svícný na stolech se převrátily. A když vítr severní fujavec foukl pod kotlík, poponesl oheň na vánoční keř, na přichystané pařezy a pár stromků vedle.

Vypukl požár.

Všechna zvířátka začala rychle reagovat. Každý přiložil ruku, tlapku, křídélko, ocásek i zobáček k dílu. A bylo brzy po požáru. Zvířátka zachránila les.

Všichni oddechli. Únavou se posadili každý, kde stál. Nohy se všem jen unaveně sesunuly. Nebylo slov. Nebyla energie. Tenhle Štědrý den už nejde zachránit.

...

„Podívejte!“ zahlásila liška a vedla všechny na kopec. „To je polární záře. Ten severní víchř přifoukl tahle světla. Krásná světla!“

Najednou jako by se stal zázrak. Všichni se usmívali. Objímali. Byli rádi, že jsou spolu.

„To jsou krásné Vánoce,“ špitla myška, „láska stačí. Vánoce jsou

přeci o lásce. Tu nám chtěl Ježíšek ukázat, když se narodil. O tom pak celý život mluvil. To já znám z kostela, tam o něm povídají. Mám tam schovku v díře ve zdi.

Pojďte – sedneme si, popovídáme, zasmějeme se, zazpíváme si koledy. Nepotřebujeme hostinu ani stromeček. Máme jeden druhého.“

A tak šli. Každý to pochopil. Láska stačí.

Kdy dorazili na místo. Stalo se něco nepředstavitelného! Na ohořelém lesním paloučku se na ně usmívala obrovská kupa dárků. Pro každého tam nějaký byl!

„Ježíšek přišel i tak!“ křičeli radostně všichni.

Nikdy na nikoho nezapomíná.

VÍŠ, ŽE...

Vendy tvoří nejrůznější produkty, které si můžeš zakoupit? Když se přidáš do FB skupiny CreatiVendy, zjistíš, jak ji podpořit a něco si zakoupit.

24

ŠTĚDRÝ DEN

Ilustrovala Terezie Horáčková

ŠTĚDRÝ DEN

Rolníčky, perníčky, cukroví a stromeček,
svíčky, světla, jídlo, kapr a dáreček,...

Objetí rodiny, úsměvy přátel,
chvilé nadšení, pohádek hlasatel,...

Dnešní den má nádhernou moc,
děti nespí okouzlením celou noc.

Večer přinesl nám kouzelné ovzduší,
snad nad smyslem zamyslí se mnoho duší

SMYSL VÁNOC

Pod světlem komety, za září vděku,
chrání tu andělé spánek malému člověku.

Malé dítě – snad jako já a ty?

Boží Syn, víc než kdokoliv bohatý.

Přináší spásu, přináší nebe,
miluje mě a miluje **TEBE.**

Spousta kreativních milých duší
spojila své síly a vytvořila tento náš,
různorodě mozaikový

ADVENTNÍ PŘÍBĚHOVÝ KALENDAŘ

Texty pro vás připravila Martina Vojtová
až na jeden příběh od Elišky Dvořákové.
Korektur se ujala Ivana Odehnalová.

Ilustrací se zhostily šikovné ruce:
Eleny Zemánkové, Elišky Dvořákové, Karolíny Míchalové,
Marie Ivičičové, Kateřiny Ondřejové, Kláry Sedlákové,
Klaudie Janečkové, Šarloty Jurenkové, Simony Brejchové,
Václavy Rosecké, Jarmily Adamcové, Terezy Janečkové,
Evy Dvořákové, Elišky Prouzové, Petra Vacka, Magdaleny Treterové,
Veroniky Škorpíkové, Venduly Štefkové a Terezie Horáčkové.

Vyrobeno v roce 2025.

waudru.myportfolio.com